

Enric Marco exposa la seva experiència a Mathausen

Verdura explica els set canetencs que van morir al Camp de concentració.

El regidor de cultura, Òscar Figuerola, va introduir l'acte explicant la importància de tenir en compte la memòria històrica, a més de recordar el perquè d'aquell acte: homenatjar els set canetencs morts al camp de concentració de Mathausen.

En Verdura, en nom del CEC, va fer un repàs dels canetencs morts. Va explicar que tots van entrar al camp a finals de l'any 40 i inicis del 41 i que van seguir en vida uns nou o deu mesos i que només un va resistir fins el 42.

Enric Marcó, deportat al camp de concentració de Mathausen, va fer un repàs històric del perquè ell va anar a parar a un camp de concentració explicant tot el que es va aconseguir amb la República, la desfeta de la Guerra Civil i l'exili fins arribar a Mathausen. Recordà que actualment hi ha molta història per donar a conèixer començant per les Fosses del silenci del nostre país.

Quan ells van arribar a l'exili a les platges de França i es va iniciar la segona Guerra Mundial, Franco davant la demanda de Hitler de què havia de fer amb els espanyols, va dir que «mai els reclamaria i que ni eren espanyols ni es mereixien ser-ho». Els espanyols i els polacs van ser els primers en arribar al camp. Allà no existia la dignitat ni l'heroïsme: «qui pot ser digne en un camp de concentració?» es preguntava Enric Marco. Ell va rebre pallisses i li van donar de menjar el menjar dels gossos. L'eloqüència del ponent va servir per explicar amb detall tot el que comporta un Camp de concentració que, seguit de les imatges del camp que es van visionar, van donar una imatge molt global del genocidi.

Enric Marco no va voler tancar l'acte sense recordar que situacions d'aquestes es segueixen produint arreu del món i que hi ha camps de concentració en molts països i ningú no fa res. Dirigint-se al jovent va voler explicar que no pot ser que existeixin grups que «juguen a ser nazis» i que cal educar i recordar la història a la

gent, perquè molts d'aquests grups viuen en la ignorància.

Per acabar va donar un toc de nostàlgia al recordar que quan els camps van ser alliberats als espanyols ningú els va reclamar i van ser un apàtrides que van estar molts anys sense saber on anar *ni com reconstruir les seves vides.*

LLUÍS LLOVET